

סגן בומביגר אריה
2031698
בן פאולה (פנינה) וחיים
נולד ב- כ"ט אב תשי"ח 5.8.1948
התגייס לצה"ל באוגוסט 1967
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- ה' ניסן תשי"ל 10.4.1970
בעלות רכבו על מוקש בגזרה הצפונית
של תעלת סואץ.

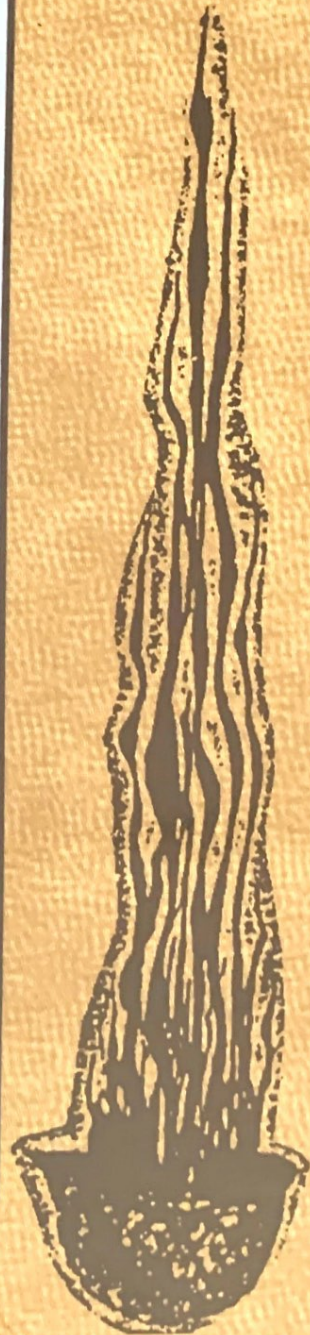
בומביגר אריה.

בן חיים ופאולה (פנינה). נולד ביום כ"ט באב תש"ח (5.8.1948) במחנה המעפילים בקפריסין. משפחתו עלתה ארצה בשנת 1949. הוא למד בבית הספר היסודי שבמושב סתריה ובבית הספר החקלאי תיכוני בפרדס חנה. הוא היה שקדן וחרוץ בלימודיו, ספורטאי מעולה ואדם בעל גישה בריאה ומפוכחת לעולם ולחיים. גישתו הייתה שונה מצעירים אחרים, שראו משהו קוסם וצופן הפתעות בימי הכוננות לפני מלחמת ששת הימים. הוא היה שקול ונתון ובטח ביכולתו לעשות, בבוא העת, את אשר יוטל עליו. הוא גויס לצה"ל באוגוסט 1967 ואחרי שסיים קורס קצינים הצטיין כקצין קרבי מעולה וכאדם היודע להתמסר ראשו ורובו לעבודתו אך יחד עם זאת יודע גם לקיים ולספח יחסי אנוש. כקצין דרש הרבה מפקודיו, דקדק בביצוע המשימות, שאף לביצוע מושלם ככל האפשר, והקפיד על קטנות כגדולות. עם זאת, היה מסור לחייליו וטיפל בנאמנות בכל צרכיהם. החיוך, ההומור הטוב והיכולת לבטא במדויק את מחשבותיו, הם שעזרו לו לעמוד בקשיים של קורס הקצינים והם גם אשר עמדו לו אח"כ כקצין וכמפקד. אריה היה אדם למופת ולכן חיבבוהו, כבדוהו והעריכוהו כל חבריו לנשק בתקופת שירותו. איש מהם לא נטר לא איבה ואת פקודותיו, אף הקשות ביותר, מלאו ברצון ובהבנה. אריה חיפש תמיד את המקום ה"חם" ביותר לשרת בו, כי חש שרק בקו האש יוכל למלא את חובתו לעמו ומולדתו.

אור ליום ה' בניסן תש"ל (10.4.1970), נפל סגן אריה, יחד עם חבריו, סג"מ מוסי בראון ז"ל וניסים יניב ז"ל, בעלות רכבם על מוקש, בשעת סיור בגזרה הצפונית של תעלת סואץ. הובא למנוחת עולמים בבית הקרבות הצבאי ברחובות.

אנדרטה לזכרו הוקמה במושב סתריה, על ידי תושבי הכפר. מלגה על שמו נתנה ע"י הוריו לתלמיד בביה"ס התיכון חקלאי בפרדס חנה.

יהי זכרו ברוך.

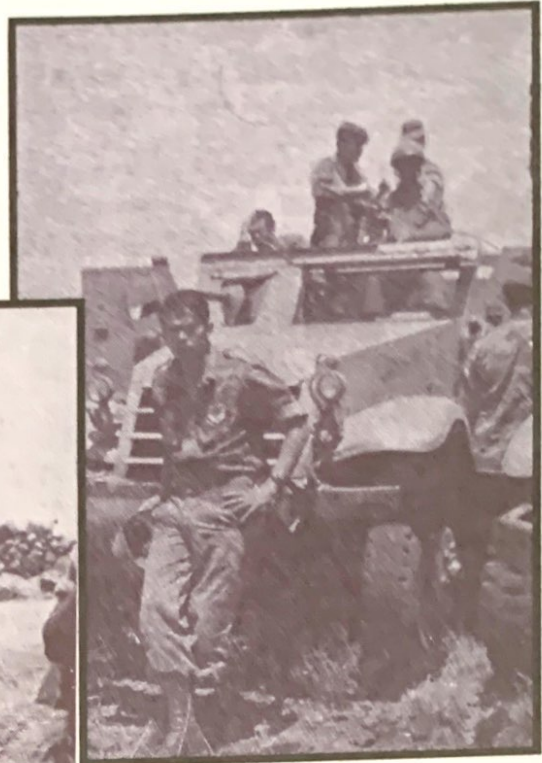
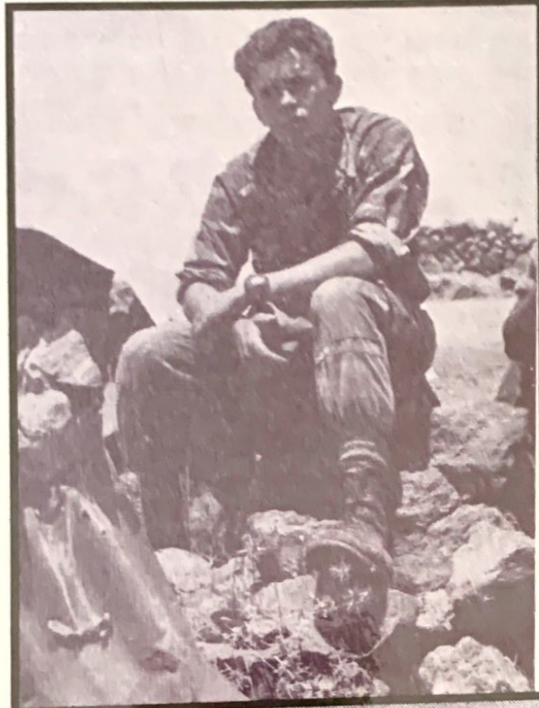
תעסוקה מבצעית באותה תקופה

תצפית לעבר תעלת סואץ

תמונות מהשירות הצבאי

סגן בומביגר אריה ז"ל

גל תקריות גדול עבר בסוף השבוע על קווי הפסקת האש

3 חיילים נהרגו, 6 נפצעו, בתקריות בתעלה; 8 מחבלים נהרגו בהיתקלות מדרום לים המלח

שמות החללים: סגן אריה בומביגר, טוראי נסים יניב וטוראי מרדכי באום

שלושה חיילי צה"ל נהרגו במוקש צפונית לקנטרה

6 נפצעו בדרום התעלה * המצרים הפעילו תותחים ומרגמות * צה"ל הגיב בהפעלת מטוסים

אחרי יממות סעם לשם הים צה"ל באש צה"ל לנגד מקומות הירי היחידים. מספר כלי טיס מבוקרי המטוס הכביד רוב טווחי שיש צרכים לקנטרה. כח שנתים לאחר-כך חסרו סיור אחר בגירות מרוכזות. כשהיה זה נפצעו 6 החיילים, שחולצו בחיפושי מטוסים. הנוכח תקיפת של צה"ל של התגבר רדיות המבנים חזרה כיום ו' לפני חרב לאחר הפגזת חישובים בעמדת כיתו שאן הידוק. מאסר הלייטננטיות יצא לתפקיד מילית שנתה ירידותי סמבליים. הירדנים שפגזים, כי הפסיקו (הסוף בעמוד 2, פור 5)

טוראי נסים יניב (שמאל) וטוראי מרדכי באום (ימין)

מאת סופר הצבאי של "הארץ"

שלשה חיילי צה"ל נהרגו ב"ליליטבת כאשר הרכב בו נסעו בדרך המערבית צפונית לקנטרה עלה על מוקש נגד רכב שהוטמן ע"י המצרים.

השלשה נהרגו במקום. ונדעה נמ' מהל למשתתפים עם זאת השבת, שמת ההרוגים: סגן אריה בומביגר, בו 22, ממושב סתרת; טוראי נסים יניב, בו 22, מקיבוץ דגבים; למש' פתח החרוג השלישי נפטר הודעה. סוף השבוע היה גרוש תקריות. נוסף לעלית ההרוגים נפצעו הודעה נפצעו 6 חיילים בגרות הודעה של התעלה. שני חיילים אחרים נפ'

בתקלת סואץ:

שלשה חיילי צה"ל נהרגו בו כיום ששי לפנות ערב כאשר עלה ריכבם על מוקש שהוטמן בדרך שפר' צפונית לקנטרה. ההרוגים:

טוראי מרדכי באום

טוראי נסים יניב

סגן אריה בומביגר

כשבת בבוקר הודעה וחיילי עם מרגמות בניד' זה ודרומית.

כשעה 10 בבוקר התקף טווח צה"ל כדורם לפרדאן באש נ.ס. ומרגמות.

מכתבים שכתב אריה

מכתבו האחרון של אריה להוריו

יום שני !

הורים יקרים שלום !

הגעתי בשלום ובזמן לבסיס. האימונים נמשכים ואף נעשים קשים אך מתגברים.

אבא ואמא ! מאד שמחתי להיות בבית, יכולתי להשאר בחיפה ולעשות חיים, אך הרגשתי כל הזמן שאני מוכרח להיות בבית. ובאמת לא התאכזבתי נהייתי מכל רגע בבית והזמן ממש ברח.

אבא ! אני מאד מודאג בקשר לבריאות של אמא. היא בדרך כלל בריאה ואם היא כבר מתחילה לעשות בעיות אז דע לך שזה לא צחוק. שמור עליה ואל תתן לה לעבוד יותר מדי. כנראה שאין לה כבר כל כך הרבה כח כמו לפני 10 שנים. אם שמת לב אז לא הבאתי שום כביסה ואפילו את החולצה והמכנסיים לא רציתי שהיא תכבס אבא שמור גם אתה על עצמך. תפסיק לעשן ותשתדל לא לעשות שטויות.

אני יותר מדי אוהב אותכם בכדי לראות אתכם תולים או משהו כזה. תשגיחו על מוטי הוא ילד טוב אך צריך לשמור עליו. שיהיה תלמיד טוב.

חשבתי שבשבת זו הקרובה אוכל להשתחרר, אך מסתבר שלא, גם לבקר אותי אף אחד לא יוכל כי לא אהיה...

אתמול היה אצלי מישהו ואמר לקרא לי. חיפשו אותי אבל לא מצאו אמרו לי שזה היה בן דודי, אך אני לא יודע למי הכוונה.

והפעם אגמור. אני מבקש שוב פעם שמרו על עצמכם. תהיו בריאים אוהב אותכם מאד

אריה

ד"ש לכולם !

מכתב אחרון לחברתו

שלום לך!

אתמול קבלתי ממך מכתבון נחמד והלז שיפר לי את מצב הרוח.

חבל מאוד שאני "נשמע" בלתי ברור או מעורפל. כל כל פנים הדברים החשובים במכתבים שלי אינם מעורפלים, אלא מובנים בהחלט.

היום הייתי צריך להיות בדרך אליך, אך בגלל סיבות צבאיות הענין נדחה בשלב זה. שלא לדבר על ההרגשה המחורבנת שהשינוי בתוכנית גרם לי.

לא יודע מה מעורפל לך כל כך. ציינתי בפרוש שאני לא נמצא במקום שדובר שאהיה בו. נמצא בכיוון נגדי ומתאמן קשות + שיזוף גרנדיזי שרץ על הפנים. על כל פנים אין שום סיבה לדאוג. נהפוך הוא, נמצא במקום בטוח, רק שכבר רוצה לראות אותך, ומשום-מה ישנם קשיים.

עדיין מקוה שאצליח לקפוץ השבוע למרות שאין לי בטחון מלא. איך שלא יהיה רוצה יותר מכתבים ויותר אותות-חיים ממך.

מתנחם בעובדה שעוד כ-120 יום אני גומר עם כל המשחקים האלה.

להתראות בינתיים
שלך!

מכתבי הספד

שר הנטחון

נברח פאולה ומר חיים בוסביגור היקרים ,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם אריה ז"ל.
סגן אריה בוסביגור ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל
באזור תעלת סואץ ביום ששי, ד' בניסן הש"ל (10.4.1970).
אריה ז"ל שירת בגדוד 12, חי"ר. הוא היה קצין מצטיין
ולוחם אמיץ. אריה היה אהוב על מפקדיו ועל פקודיו.
זכרו של סגן אריה בוסביגור ז"ל הינו קודש וניצורנו בלבנו
בנאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,

פשה אריה - רב-אלוף (מיל")
שר הנטחון

בסיון הש"ל
ביוני 1970

כותבים לזכרו...

"בומבי"

"תקבל ממני שני קצינים צעירים מביה"ס למ"כים. השנים קצינים טובים, כדאי לנסות לשכנעם לחתום לצבא קבע" — כך אמר לי המח"ט, ומכאן מתחילה למחרת התיצב בפני "בומבי", כך קראתי לו משך כל הזמן. צעיר ורציני ושש לעבודה. שאלתי לכושרו, עברו ולתוכניותיו, ותוך דקות כבש את ליבי ביושרו ובכנותו. מינתי אותו כסגן מפקד פלוגה, מתוך כוונה להכירו מקרוב ובתקוה שאצליח בבוא היום לשכנעו להמשיך ולשרת בצבא. היכרותנו לא היתה בתחום העבודה בלבד. עד מהרה למדתי להכירו הן כקצין קרבי מעולה, והן כאדם המשקיע כל מעייניו בתחום העבודה ובתחום יחסי-אנושי.

כקצין היה בעל מקצוע מעולה, דקדקן ושואף לביצוע מושלם. מקפד על קטנות כגדולות, דורש רבות מחייליו, ומאיידך — מסור להם, מטפל בכל בעיותיהם, חי אותן.

"בומבי" היה בחור עדין ורגיש, לכאורה ההפך ממפקד נוקשה, אך בזכות אישיותו ומעלותיו הגיע לכל אשר רצה, הן בעצמו והן עם אנשיו. בהיותנו בקו התעלה, בעת מלחמת ההתשה, ידעתי כי עליו ניתן להטיל כל משימה. ואכן את התפקידים האחרים ביותר הטלתי עליו, והוא לא איכזב. ביצועיו היו למופת, ודרך הביצוע — בשקט, בצנעה ובדבקות. ערבים רבים ישבנו שנינו יחד, כשאני מנסה לשכנעו לחתום לצבא קבע. ידעתי על תוכניותיו לצאת ללימודים, תוכנית בה דבק ועליה חלם, אך לא בלב שלם. "לעזוב עתה את הגדוד, כאשר אנשי נשאים כאן לשאת בתפקידים הקשים זאת לא אוכל". ראיתי אותו מתחבט ומתלבט: הלימודים מצד אחד, התפקודים והמפקדים — מצד שני.

"כיצד אוכל להיות סטודנט כשאתם תשארו כאן? זה מציק לי מאד, אך מאידך ברצוני ללמוד וללמוד". בכל שיחה שהיתה בינינו ביקש שלא אלחץ אותו, שאתן לו שהות לחשוב, זמן להתלבט, עד שוכל לתת תשובה סופית. מתוך השיחות בינינו למדתי על דאגותיו להורים ולחברה. סיפר כי נהג לחסתיך מהם את מקום הימצאו על מנת שלא ידאגו לו. הבית היה יקר לו, ולא רצה לצערם. כמה אופייני לו הדבר.

בבוקר של היום בו נפל אמר לי: "אכניס היום את מוטי לתפקיד, יהיה בסדר, אתה יכול לסמוך עליי" — ויצא לדרך ממנה לא חזר. נפילתו של "בומבי" היתה מכה קשה ביותר לכל חבריו, מפקדיו ופקודיו. אנחנו שידענו אותו בתקופה הקשה הזו, הרגשנו גודל האבדה ממש ברגע שנפל. לי אבד ידיד, חבר, לאנשיו — מפקד ומנהיג.

יהיה זכרו ברוך

חיים סלע, גד ברק.

חברים מגולני מספרים על אריה

שוורץ: בגדוד היתה לי פלוגה של יוצאי רומניה; אני הייתי מ"פ – רומני, פרקס הסמ"פ – רומני, מ"מים – רומנים וגם פיסר ומאנס רומנים.

גולדשטיין: מאנס היה רומני מאוד...

שוורץ: בתרגילים היינו מדברים בקשר רומנית, אריה היה משתגע. הוא ניסה להעלים את מוצאו הרומני. הסברתי לו לא פעם, שהוא צריך להתגאות בכך. אני, אגב, גאה במוצאי הרומני.

האב: אריה לא נולד ברומניה, אלא בקפריסין.

גולדשטיין: בתקופה שהיו לנו דרוזים בפלוגה, היה אריה מדבר בעגה דרוזית, וכשהיינו משחקים „שש-בש“ הוא דיבר בסגנון של החברה: „תן לי טמפו, מצובה“. לפעמים השתמש בסלנג: „בח“ במקום „פח“.

פילוס: מישהו שאל אותו פעם: „אם החיילים צריכים ללכת עם נשק מדוע המפקדים לא עושים כך?“ ה'א חשב וענה, שהמפקדים אינם פגיעים... היה אצלנו במחלקה בחור שדיבר חצי אידיש – חצי עברית. הוא היה בא אל אריה ואומר: „המפקד איך קען נישט“. אריה שנה את זה מאוד. הוא היה אומר: „הפדלאה הזה ישגע אותי, אין לי כוח אליו, אבל יש לו ראש“. היה לו אמנם ראש, אבל הוא היה פדלאה לא נורמלי. לקומנדקר קוראים „נגנ“. יום אחד בא הבחור הזה לאריה ואמר: „המפקד, איך קען נישט, תן לי גימל, ותעלה אותי על הנגנ...“

גולדשטיין: אני זוכר את החייל הזה. הוא היה בחור ישיבה, לפני שבא לצבא לא ידע לזוז בכלל. אריה הכיר את הבעייה שלו, וניסה לשפר את כושרו. יש אצלנו תרגיל, שנקרא „מסלול מכסולים“. זו ריצה קשה למדי. כל החיילים היו נומרים את המסלול בחמש-שש דקות, ואילו הוא היה עושה זאת בתשע-עשר דקות. כדי שהוא ישתפר היה אריה נותן לו לעטות את המסלול פעמיים. ואחרי הריצה הוא היה אומר לאריה: „המפקד, איך קען נישט“.

מכתב שנכתב לזכרו על ידי אמו

משנודע לי לראשונה כי אני עתידה להיות אמה הייתי מאושרת ממש ואושרי גדל שבעתיים כאשר לאחר לידה קשה מאוד זכיתי לראות את בני אריה. היה זה מאין פיצוי על הסבל הרב שעלה בחלקנו במחנה הגירוש בקפריסין מבית היולדות חזרתי הביתה, אם אפשר לכנות בשם "בית" אותו צריף פח עלוב בו גרנו יחד עם עוד משפחה אחת, גאה ומאושרת, וכמוני היה גם חיים בעלי אשר נקשר לילד בעבותות אהבה עזים מודגג הראשון. אז הבנתי, כי אפשר להיות מאושר גם בתנאים חומרים קשים מנשוא כפי שהיו התנאים שלנו באותם ימים. היינו מטיילים שעות רבות עם אריה שלנו סביב גדרות התייל של המחנה, רוקמים חלומות על עתידנו המשותף ומקווים לטוב.

כשמלאו לאריה 6 חודשים בפברואר 1949, הקיץ הקץ על תקופת הגירוש בקפריסין. עלנו ארצה ואריה היה אז כל רכושנו. כן, הייתה לנו גם ניגית פח ששימשה לנו ביום ככערת רחיצה לאריה, ובלילות הייתה עדישתו של הילד. לאחר זמן מה קיבלנו מהסוכנות את "הסידור הראשון" שפירושו המעשי היה מתות בצריף במחנה העולים בבאר יעקב גרנו בצריף זה יחד עם עוד עשרים איש, התנאים היו חמורים מאוד, אריה היה חולה תכופות, אך אנחנו לא איבדנו את התקווה כי יום יבוא ונצא לרווחה. ואכן בא. הצטרפנו לקבוצה של כמאה משפחות ועלינו להתיישבות בכפר ערבי נטוש, הוא כפרנו עתה - סתריה. ראינו בכך עוגן הצלה קודם כל לבננו הקטן. לא הייתה זו תקופת המנחה והנחלה, נכנסנו לבתים נטושים, כל משפחה קיבלה חדר אחד למגורים, בעלי עבד עבודה מפרכת, אני שיקעתי כוחי וזמני בילדנו הנחמד. לאחר זמן קיבלנו בתים במושב, הייתה הרווחה. היה לי בעל טוב, ילד יפה ושוב הרבה תיקוות. מה עוד יכולתי לבקש מהחיים? ארבע שנים לאחר הולדתו של אריה נולד בנינו השני - מוטי. עשינו הכל למען ששני בנינו יגדלו כראוי. לא סיפקנו להם מתנות. חיי צנע חיינו וחינכנו את בנינו להעריך את כל מה שהם מקבלים.

לאחר שאריה סיים את בית הספר היודי שלחנו אותו ללמוד בבית הספר החקלאי בפרודסחנה. הדבר הצריך מאמצים רבים מצידנו ואריה ידע להעריך אותם. לא פעם אמר לנו שאין הוא ידע איך יוכל לגמול לנו על מה שעשינו למענו. היה שוען באוזנינו שעלינו לדאוג לעצמנו, שהגיע הזמן כי נטעם טעמם של חיים טובים ונחיים לאחר כל מה שעבר עלינו בילדותנו. אריה היה בוגר במחשבותיו גם בעודנו נער. בבית הספר החקלאי הבשיל עוד יותר והתבגר, כשהגיע לגיל גיוס היה אדם מושלם מכל הבחינות. כן, התאריך הזה זכור לי היטב. ה-8.8.1967 תאריך גיוסו לצבא. מאותו יום התחלנו לדאוג יומם ולילה דאגנו לו. לא היה בכוחנו למנוע את התגייסותו ליחידה קרבית. לא איש כאריה יותר. בלילות חורף גשומים וקרים הייתי מושרדת ממשפחות שונות: היכן הוא עתה? מה מצב בריאותו? מה הוא לובש? מי ידע לב אמא? הייתי מתפללת בליבי לאלהים שישמור לי על אריה שלי, שיחזור הביתה בריא ושלם. הייתי דרוכה לכל מהדורה של חדשות ברדיו. תקריות בגבול. היכן הוא אריה שלנו? הוא ידע והרגיש את דאגותינו לו. היה מטלפן אלינו אחרי כל תקרית כדי להרגיעני. גם בהדמנו בחופשות הביתה דיבר על ליבי שאהיה שקטה, שאין יסוד לדאגה, שהכל יהיה בסדר. ביתנו היה מתמלא אור באותם ימי חופשה שלו. היינו משוחחים רבות, מתכננים לעתיד, רוקמים שוב חלומות. השמחה הייתה שרויה במעוננו.

עד- עד שהגיע אותו יום מר ונמחר ושם קץ לתקוות ולחלומות.

חדר שהוקם לזכרו בסתריה

אנדרטה לזכרו

סגן בומביגר אריה ז"ל

1948-1970

